

O hviezde, ktorá stratila jas

Z tmavej oblohy, keď mesto spí,
tam hviezda spadla do rosy.
Zabudla svietiť, stratila jas,
vysoké nebo ju lákalo zas.

Na lúke plakala samučká,
počula ju vzlykať stará sovička.
Neboj sa hviezdička, nezúfaj,
existuje kúzlo, ono ti vráti žiar.

Hviezdička šla cez papradie,
svetielko v srdci jej bledne, chladne.
Tu zbadá potôčik plný skál,
hrnie sa zo starých brál.

„Ja viem, kde sa svit stratil ti,“
vraví potôčik striebřistý.
„Na vrchu Vetrov v skalnej jaskyni,
tam slnko spiace plní všetky sny.“

Hviezdička šla cez lúky, háj.
Vietor jej šepká: „Len ďalej snívaj!“
Až na vrchu, kde slniečko spí,
našla jaskyňu, v ktorej sa plnia sny.

Tam v strede žiaril lúč zlatý,
čo jej znova svit navráti.
Dávno ho ukrylo zlaté slnko,
aby nevyhaslo snov žiarivé zrnko.

Hviezdička nazrela, svetlo sa zjasnilo,
nádej v jej srdci rozsvietilo.
Vrátila sa späť a v plnej sile,
na oblohe tancuje, svieti k nám na míle.

A keď v noci pozrieš do výšky,
žmurkne ti hviezda z rozprávky, z knižky.
V jej svetle spí aj tvoj tajný sen,
že ten kto sníva – ten nespí len!

Autor: Janka Belicová
Základná škola Dr. V. Clementisa, Tisovec

2. miesto v I. kategórii